

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ 21

Ο ΑΛΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΑΙΟΙ

[Μιά άρματωλική οικογένεια που μπαίνει στο ρουθούμι του 'Αλή Πασά. — Τό γεύμα στο Σεράγι. — Κάτω από μία βρούσι. — Τό τραγούδι του γέρο Κοντογιάννη. — Μιά δραματική σκηνή. — 'Η φοβερή αποκάλυψις.]

'Ο 'Αλή Πασάς με πολλή του άνησυχία έβλεπε την άρματωλική οικογένεια των Κοντογιανναίων ν' αδέλνι σε άριθμό ατόμων και σε έπιρροή. Μιά φορά έστειλε στο Παζαζίκι και τους έκάλεισε νάρθουν γρήγορα στα Γιάννενα, για να σκεφθούν τάχα μαζί του για σπουδαία όπόθεσι του βλασειού. Οι Κοντογιανναίοι, δώδεκα τόν άριθμόν, έπήγαν πρόθνυμα στον 'Αλή πασά, ό όποιος τους δέχτηκε με άνοιχτή άγκαλιά, τους ρώτησε με ένδιαφέρον για τις όποθέσεις του άρματωλικίου των και τους έκανε πλουσιώτατο τραπέζι. Μετά τό γεύμα έπαιρνε έναν-έναν χωριστά και του έπρότεινε μυστικά να σκοτώσει ένα από τους συγγενείς του και να πάρη αυτός μόνος τό άρματωλικί. Τού έδινε δε και τό διορισμό του ύπογραμμένο και τέλειο. 'Αφού τους έκατήχησε έτσι, τους εξέπροβόδε βέβαιος ότι θα έπιτύχη τό σκοπό του και θα τους έξολοθρεύση όλους.

'Από την ώρα που ό 'Αλή πασάς έλειψε μεταξú των Κοντογιανναίων την ιδέαν της δολοφονίας, όλοι έπεσαν σε σκέψεις και σ' όλο τό όρθεο τους έπήγαιναν σιωπηλοί και ύποβλέποντες ό ένας τόν άλλο. 'Ο Νικόλας Κοντογιάννης που ήσαν ό γεροντότερος παρετήρησε την ψυχρότητα αυτή και κατάλαβε την αιτία. 'Αμα λοιπόν φτάσανε σε μιάντροση σκεπασμένη με πλατάνια, έστειλε τό νεότερο στην κοντινή στήνη ν' άγοράση ένα άρνι για να φάνε. Στο μεταξú οι άλλοι έκούμασαν τη φωτιά, και ήμα ήρθε τό άρνι, τό σφάζανε, τό ψήσανε, καθόσανε στα χόρτα κι άρχισαν να τρώνε.

Κρατούσανε όμως πάντατιν ίδια ψυχρότητα. 'Ο γέρο-Κοντογιάννης έπρότεινε έπειτα να τραγουδήσουν, αλλά κανείς δέν άνοιξε τό στόμα του· όλοι έχαμήλωναν τά μάτια, μπροστά σ'όδιαπερασιτικό και έρεν νηπικό βλέμμα του κι' όλοι ένταράζοντο σά να είχαν κάμπ τό έγκλημα που τους έπρότεινε ό πονηρός Αλής. 'Αξαφνα ό γέρο-Κοντογιάννης έπήδησε όρθιος, άνάγκασε και τους άλλους να σκωθούν και πρώτος άρχισε να χορεύη μπροστά τραγουδώντας :

«Όλοι ξέρουνε δώδεκα κι' ό γέρος δεκατρία.»

Και επανελάμβανε αδιάκοπα τούτοκαι μόνον, άνταγκάζοντας και τους άλλους να τό λέγουν όλοι. Αυτοί άρχισαν ν' άπορούν για την ένθνμία αυτή του γέρου και για την έπιμονή του στον ίδιο στίχο, μη έννοούντες τι ήθελε να φανερώση με αυτό. Και όταν τέλος ό γέρος τόν έρώτησε γελώντας :

— Ρέ, τ' ειν' αυτό, Νικολή ;

'Ο γέρος έχαμογέλασε, τόν έπηρεπαράμερα και τοείλεσοβαρά: — 'Εού ξέρεις ένα και οι άλλοι ένα, γιατί ό πασάς από ένα μπουγιουρντι έδωσε σε καθένα· εγώ ξέρω δεκατρία, γιατί ξέρω τά δικά σας, ξέρω και τό δικό μου· νάτο !

Και βγάζοντας από τόν κόρφο του έδειξε τό διορισμό και τή διαταγή να σκοτώση τόν Κωνσταντή. Αυτός έμεινε έκπληκτος, γιατί ένόμιζε ότι ό 'Αλή πασάς μόνο σ' αυτόν είχε δώσει τέτοιο διορισμό.

— Τώρα, σάν θέλεις, πάμε και στους άλλους.

Πήγανε λοιπόν και δείχνανε και στους άλλους τους διορισμούς τους ζήτηντας να δείξουν κι' αυτοί τους δικούς τους. 'Ολοι τότε κατεταράχθησαν με τό φανέρωμα των κακών σκοπών του 'Αλή πασά και ό ένας μετά τόν άλλο παρουσίασαν τους διορισμούς τά έπιβουλα μέσα του έξολοθρευμού των.

— Να πώς θέλει να μάς ξελαστρέψη, είπε ό γέρο-Κοντογιάννης· όποιος είνε κοιτός, άς τόν ποτέψη.

Και πρώτος έκοισε σε χλίλα κοιμάτια τό διορισμό του.

Έθδης και όλοι οι άλλοι έχαμαν τό ίδιο και έξακολούθησαν τό όρθεο τους με τραγούδια και προβολισμούς, για να φανερώσουν τη χαρά τους που ξέφυγαν τις ραδιοσυγίες του τεράννου. 'Από τό έπισηόδιο τούτο έμεινε στο λάθ ή παροιμία : «Δώδεκα Κοντογιανναίοι, δεκατρείς ταμπρόδες.» Ταμπράς δέ τσερκιστι σημαίνει διορισμός.

Έπαισε τό χορό, ό Κωνσταντής

— ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ —

'Η Καύσις των Νεκρών

Στάς ήμέρας μας ή καύσις των νεκρών έφηρομόστη κατά πρώτον στο Μιλάνο, όπου είχε συσταθή προς τούτο και έταιρεία, ή όποία διενεργούσε την άποτέφρωση των πτωμάτων κατά τόν εξής τρόπον: 'Ο νεκρός εξήχεται του φρετρου του και έτοιμοθετείτο επί μεταλλίνου δισκου ένόπιον της οικογενείας του, ή όποία έβεβαίωσε την ταυτότητά του. Κατόπιν τό πτώμα έμεταζομίζετο επί ενός άμαξίου σε μιá αΐθουσα στην όποιαν ήσαν συγκεντρωμένοι οι γωσσοί και φίλοι. Στην αΐθουσα αυτήν εδρίσκοντο και οι κλιβανοί. Τό πτώμα ερρίπτετο μέσα εις ένα έξ αυτών και άμέσως έβραζαν φωτιά στα καυσόξυλα !...

Κατά τό διάστημα της άποτεφρώσεως, άν και τό στόμιο του κλιβάνου έμενε άνοιχτό, έν τούτοις οι παριστάμενοι δέν ήσθάνοντο την παραμικρή δυσοσμία και τούτο, διότι τά άέρια της καύσεως έφευγαν διά καλυπόδου εκτός της αΐθουσης. Τά άέρια αυτά πρην έξιέλθουσι εις τόν άνοιχτόν άέρα περνούσαν μέσα από μιá στήλη πεπρακτικμένη και εξαίοντο. Κατ' αυτόν τόν τρόπον καιόταν έβγαναν στον καθαρό άέρα δέν είχαν ζαιμιά όση ή και δέν ένοχλούσαν κανόλου τους περιούτους.

'Η άποτέφρωσις διαρκούσε πλέον της μίας και ήμισείας ώρας, ή δέ θερμοκρασία γαΐτην καισι δέν ύφουτο υπέρνω των 600 βαθμών.

'Υπήρχε στο Μιλάνο καιάλλη έταιρεία καύσεως των νεκρών, ή όποία είχαν επί κεφαλής τόν Ιατρόν Πίλην, άληθή άπόστολον της άποτεφρώσεως. Μιά να καιτε υπό της έταιρείας αυτής μετά τόν θάνατον έπρεπε να τό ζητήσετε στη διαθήκη σας. 'Επίσης ήμπορούσε να ζητήση την καύση σας και ή οικογένειά σας. 'Η έταιρία άπέστειλε, κατόπιν τούτου, την δήλωσι σας, στον Νομάρχην, ό όποιος πρην δώσει την σχετική άδειαν, έσυμβουλευε τόν εισαγγελέα. 'Ο εισαγγελέας έζητούσε να μάθη άν έγνωσθή ή αιτία του θανάτου σας, άν δηλαδή ό θάνατός σας ύπήρξε φυσικός και συγκατένευε. 'Αντιθέτως άτηγόρευετηνκαύσην. Τήνεποχήν αυτήν πολλοί Γάλλοι έζητήσαν και μετεφέρθησαν μετά θάνατον και εκάθησαν στο Μιλάνο.

Στην Βρεσσία ή καύσις ενεργείται κατ' άλλο σύστημα. 'Ο κλιβάνος είνε τοποθετημένος σ' αυτή την αΐθουσα, όπου παριστάται και ή οικογένεια του νεκρού. 'Η καύσις διαρκεί όλίγο περισσότερο της 1 1)2 ώρας. 'Η θερμοκρασία δέ ποικίλλει από 700 μέχρις 800 βαθμών. Πάντως ήδιάρκεια της καύσεως έξαρτάται πάντοτε από τόν όγκον του σώματος· οι παχείς καιόνται ταχύτερον τώνίσχνων γιατί έχουν πολύ λίπος !

Στη Γερμανία ένα μότον άποτεφρωτήριον ύφίστατο τό 1882, τό της Γόττας, ίδρυθέν άδεία της αυτοκρατορικής κυβερνήσεως δημοτικής διαταγή. Πάντες οι Γερμανοί και οι ξένοι, οι θέλοντες να άποτεφρωθώσι μετά θάνατον, μετεφέροντο στη Γόττα.

Σοκολάτα με... Ξυλοκέρατα !

Πρό έτών τ άγγλικά φύλλα είχαν κάμει άρκετό θόρυβο σχετικώς με μιá έφεύρεσι του 'Ελληνος Βλανάκη. 'Ο Βολανάκης είχε κατορθώσει να κατασκευάση ένα νέο είδος σοκολάτας θρεπτικής, φηνης και νόστιμης, αναμίξας μετά του κακάου, και άλοσμένα Ξυλοκέρατα. 'Ιδρύθη μάλιστα υπό του Βολανάκη στο Λονδίνο και έργοστέσασα μεγάλης εκτάσεως, από πολλά κτήρια άποτελούμενον, προς κητασκευήν του νέου είδους της σοκολάτας. Παρ' όλον όμως τόν θόρυβον ή νέα αυτή χαρουπο-σοκολάτα δέν έπρόκοψε. Και έτσι τά χαρούπια έμειναν άποκλειστική τροφή των ζώων και των άτιχών... νεοελλήνων, κατά την περίοδον του άποκλεισμού.

